

Mindefang

over

Klokker og Dannebrogsmænd

Ole Estensen Melhus,

der drufnede i Gulesven d. 5te Marts 1830.

Efter Manges Forlangende forfattet af

Anders Nielsen
Informator A. N. Gylland

i Maret 1831.

Melobi:

Om Himmeriges Rige saa ville vi tale.

(Pris 15 Ore.)

Thronbhem. Trykt i Johan V. Sundts Bogtrykkeri. [1831]

V box 7:185

Saa sandelig som Herren lever og din Sjæl lever, der er ifkun ved et Trin imellem mig og Døden. 1 Sam. B. 20 Cap. 3 V.
Vaager, hedder det; thi I vide ikke paa hvad Time Eders Herre kommer. Matth. Ev. 24 Cap. 42 V.

Med sørgende Stemme og hntelig Graad, Med rindende Dine og Kinderne vaad, Som pibende Trane vi kvæder: En Ven og en Fader berøbet os blev; Thi Døden saa pludselig ham fra os rev, Vor Støtte, vor Krone og Hæder! Snart svandt vore jordbifte Glæder.

2. Om Morgenen Glæde, om Aftenen Dval, At han var ei mere i Jorderigs Dal, Det stak som en Dolt i vort Hjerte, I Fred da en Bitterhed snartlig paakom, At pine af Sorg i hvert eneste Rum Vil stedse forøge vor Smerte Og knuse det saarede Hjerte.

3. O, sørgeligt Budskab for Mage og Ven! Som med sine Spæde maa svæve igjen Og søge forgjæves sin Fader! De hntelig kfrige, vor' Kinder er vaad; Vi lod Dig bortfare med Sorg og med Graad, Som Fader, som Ven og som Mage, Hvorfor vi maa hyle og klage.

4. O! kunde vi krads af Graven Dig ud, Med blodige Fingre; jeg vidner for Gud, Vi sparede ingen Umage, At flæbe ham op af det stinkende Bo, Hvor nu dette Støv er nedfæntet til Ro, Og Dørene gnave hans Afse. Gud samle vor Graad i sin Flaske!

5. Sin Sangere Zion alt savne nu maa, Og inden dens Mure, hvor han monne staa, Hans Stemme bør være i Minde; Men nu for Guds Throne i Saliges Chor Han sjunger langt bedre end da han paa Jord Stod inden Guds Helligdoms Mure; Men al! vi heneden maa knurre.

6. Bar kallede Stene begaved med Aand, De Himlen anraabte om Gjensamlings-Vaand, Og fordred hans Stemme tilbage. Hans Røst inden Murene udi hver Braa Gav Gjenslyd til Unge og Skalbede Graa; Hans Ege var sjelden at sjuunge, Det vidnes af Gamle og Unge.

7. Da Krigen's Vasuner bestormed vort Land, Mod blinkende Vaaben han stod denne Mand Paa Grens den lysende Bane; Det hvinende Bly omkring Drene sang. For Tapperhed ordnes til Dannebrogsmænd; Den Post han med Stadighed røgled, Og truende Farer ei frygted.

8. Af Høie og Løbe han hndet var, Og Præg udaf Døbernes Stempel han bar; Vistnot han som Andre mon feile; Hvo er den at finde henede saa reen, Som ikke kan have sin Bræet eller Meen? Træd hid Du, som fri Dig kan sige! Nei Ingen i Jordlivets Rige.

9. I Kirken forretted han segten Aars Tid Med Hæder sin Post, nu Gud kaldte ham did, Der, hvor han sin Vandring maa ende. En Morgen han reiste fra Hus og fra Hjem, Og til sin Bestemmelse ilede frem; Men paa sin Hjemvandring tilbage Han Afsted fra Verden mon tage.

10. Fra Himmelens Fædreland sendes ham Bud, Han strax skulle vandre fra Tiden henud. Og Strømmen st Svælg monne aabne, Der rev ham med Fart i sit viftende Løb; Forhængt det brast, og han gik til Guds Skjød. En Haandbred er Mennekestets Vandring! Saa snart sender Skjæbnen Forandring.

11. To Gange tilforn i Fare paa Vand Han nær havde druknet, den værdige Mand, Og stod tæt ved Evigheds Porte; Men Timen at ile fra Striden henud Var vist ikke kommen, det kjendte vel Gud, Som lod ham sin Frelse tilsende. Nu blev det en sørgelig Ende.

12. Al! nu er han tabt; men vi samles med ham For Tronen i Ere hos Jesum Guds Lam; Did ville vi kæmpe at komme. Lad Dørene pille den stinkende Krop, Naar Sjelen bevinget til Himlen far op, Hvor Saligheds Krands skal flettes Og Kronen om Lindingen sættes.

13. Ustabigt og staffet er her vores Liv: I Bredden et Spand og i Længden et Siv, Et Magazin fuldt udaf Taarer, En leiende Vaaning, et skygende Mørk; Fra Buggen til Graven vi gaa i en Drk, Og Varighed er ei at finde; Thi Glæder med Dvaler bortsvinde.

14. Du Gamle, som flæber Dig frem paa din Stab, Og staar nu paa Bredden af iskolde Grav, Har Du stedse vandret paa Roser? Nei Torne imellem var blandet til Maal; Du maatte vel tomme Bedrøvelsens Staal, Der strømmede ind paa dit Hjerte Og voldte dig Dvaler og Smerte.

15. Tre Gange paa Jorden han Brudgom og var: En Ven efter anden til Graven de bar. O sørgeligt Syn at beskue! Naar Benner udrides af Egtebens Barm, Og Hjertet vil rebne af pinende Harm. Vi frydes ved han har dem funden, Hvor Saligheds Sol er oprunden.

16. Den rasende Strøm, som fra Tiden ham rev, Blandt Is og blandt Stene til Søen ham drev, Hvor han som et Brag maatte slyde. I elleve Uger han tumlede hen; Blandt flumrende Bølger han fandtes igjen, Hvorfra de hans Støv monne hente. Hvor ømt vore Hjertes da brændte!

17. Ei Stand eller Alber for Døden er fri; Thi Fyrsten og Betleren selsamme Sti Maa følge, naar Budet det banker. Thi Benner udrides af Eftendes Skjød; Men Tid eller Maade paa hvilken vor Død, Vi ved ikke naar vi skal flytte Ifra denne grædende Hytte.

18. I Unge, som ilende dansede hvert Fjed Paa blomstrende Beie, vær stedse bered Med Olien antændt i Lampen; I Dag

som en Lilje paa Kinderne røb, I Morgen maaffe I er sibnet og døb; Til Evigheds Reise vær færdirig, Guds Raade Du blive kan værdirig.

19. Ja flumre da rolig din' stinkende Been; Thi Gud vil afvælte den trykkende Steen, Som klemmer saa haardt vores Hjerter. Skjont tungt vi Dig savne; thi du var os kjær, Vi som ved et Gilbas stranded paa Skjær. Guds Visdom det monne behage, Han skulde saa ende sin' Dage.

20. Alfader se ned til de grædende Smaa, Som klynkende Banen frembandre nu maa! Vær selv deres Leder og Fader! Gyd Balsom i deres hntværdige Saar! Af rindende Dine afvift hver en Taar, Dg glæd den bedrøvede Moder Med sine velsignede Moder!

21. Lad Verden mig tumle og slide en Tid, Lad Modgang mig true, jeg fæster min Lid Til Faderen ubi det Høie. Om Døden ei sætter sin Fod paa mit Bryst, Jeg vaagner til Glæde i Evigheds Høst Dg arver den evige Glæde Hos Jesum i Saligheds Sæde.

22. Imens vi har Tid maa vi tænke os om, Hvor snart kan vi stædes for Evigheds Dom, Vi derfor maa Synden forsage Dg have ivente vor Død og vor Grav, At Ingen Alenodiet river os af, Saa vi til Guds Børns Udbalgte Kan vandre naar Herren vil kalde.

23. Dg I Pleiesædre, som Sønnen antog, Da Døden hans Moder til Graven nedsløg, Dg bar ham paa kjærlige Arme: Naar Døden vil vinkle, I vandre skal bort, Da Fader og Moder ved Evigheds Port Vil komme fra Herren den Høie Dg takke Jer for Eders Nøie.

Raab af Støvet til de gjenlevende sørgende Venner.

24. O! græd da ei mere, min sørgende Ven! De salteste Taarer, som strømme igjen, Dem samle vil Gud i sit Gjemme. Maaffe paa min stinkende Afte opstaar En trøstende Nathan, som Sorgen bortflaar; Gud herfor maa sthyre og raade, Som breed hvad dem tjener til Vaade.

25. Farvel mine Venner, I Store og Smaa, Den Rige og Fattige, Unge og Graa! Mit Vahle fra Graven skal klinge. Guds Røst og Basune os vækker engang, Hvor vi for Guds Throne med jublende Sang Fra Støvets Ruiner opvinge, For Herren vor Lovsang frembringe.

26. O! store Forening i Mandernes Chor! Naar Vennerne samles, som nedden paa Jord Med Sorg maa hinanden forlade, Udfriet fra Trængsel i Jorderigs Dal Dg komme til Englenes Ihsende Sal. — Farvel jeg nu Alle maa sige, Velkommen til Evigheds Rige!